

Ἀκολουθῶς τείνουσα τὴν μίαν χεῖρα πρὸς τὸν Δυκᾶν καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὸν Ροβέρτον δὲ Μομβρέν :

— Οὐφ! εἶπεν. Ἐκαμα ἓνα βουλευτὴν· δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά. Ἐκαμα ἓνα γάμον δὲν εἶνε σπάνιον. Ἄλλὰ ἐξέκαμα καὶ ἐν συνοικέσιον· αὐτὸ εἶνε τὸ περιέργον! Δὲν ὑπῆγε χαμένη ἡ ἡμέρα μου. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τὰ πυροτεχνήματα.

Τὸ κυριώτερον ἐξ αὐτῶν ὅπερ ἐχαιρετίσθη παρὰ τῆς μουσικῆς τοῦ Δαμμαρὶ καὶ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, ἐλευθέρως εἰσελθόντος εἰς τὸν κήπον τῆς Μεγάλης Ἐκλεκτορίσεως, ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, λάμψασαν ἐν τῇ φωτεινῇ εἰσέτι νυκτί: « Τῷ διαδόχῳ τοῦ κ. Σαρβέ ». Καὶ ὁ Αἰμιλιος ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσῃ πῆρξ αὐτοῦ τὴν εὐφραίνουσαν τὴν καρδίαν του κραυγὴν :

— Ζήτω ὁ Δυκᾶς!

— Αὐτὸς εἶνε πράγματι ὁ ἀνὴρ, τὸν ὅποιον ἀνέμενε τὸ διαμέρισμα! εἶπεν ὁ κ. Καπποᾶ.

— Πρέπει νὰ τὸν κρίνωμεν ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἀπήντησε ὁ Γκενώ.

Καὶ ἐνῶ οἱ τελευταῖοι πύραυλοι ἀνῆρχοντο ὡς διάττοντες ὑπεράνω τῶν ζοφερῶν ἤδη καταστασῶν συστάδων τῶν δένδρων, ὁ Βερδιέ, ὁ ταγματάρχης Βερδιέ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος, ὅλη ἡ παιδρότης, ὅλαι αἱ φωναί, ὁλος ὁ θρίαμβος δὲν ἤξιζον ἐν τῶν θαυμάτων τῆς χαρᾶς, ἀτινα ἔχεν ἡ Γιλβέρτη, ἣτις ἐγίνωσκεν ὅτι ἠγαπᾶτο καὶ ὅτι ἦτο εὐδαίμων.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Η ΣΠΑΘΗ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Κατ' αὐτὰς ἐπεδόθη ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Πεζικοῦ εἰς τὸν διάδοχον Κωνσταντῖνον ἡ βαρύτιμος σπάθη ἣτις ἐδωρήθη αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς ὀλομελείας τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Πεζικοῦ, ἐν ᾧ ὑπηρετεῖ ὡς λοχαγός. Ἡ σπάθη αὕτη ἐφιλοτεχνήθη ἐν Παρισίοις καὶ εἶνε λεπτότατα ἐξειργασμένη.

Ἡ λαβὴ ἐξ ἀργύρου ἐπιχρῦσου, σχηματίζεται ὑπὸ δύο κλάδων δάφνης καὶ δρυός, οἵτινες ἄρχονται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς λαβῆς καὶ ἐλικοειδῶς περὶ ἑαυτοὺς περιεστραμμένοι χωρίζονται κατὰ τὸ μέσον εἰς πέντε κλάδους, ἐξ ὧν ὁ εἰς μὲν πληροῦ διὰ τῶν κλαδίων του τὸν μικρόν (ἀριστερόν) χειροφύλακα, οἱ τρεῖς ἄλλοι πληροῦσι τὸν μέγαν (δεξιόν) χειροφύλακα, ὁ δὲ τελευταῖος εἶνε κοινός, πληρῶν τὰ κενὰ ἀμφοτέρων τῶν χειροφυλάκων. Ταινία ἐξ ἀργύρου ἐπιχρῦσου, ἐφ' ἧς διὰ βαθυκυάνου ἐγκαύστου εἶνε χαραγμένον τὸ λόγιον ΕΝ ΤΟΥΤῷ ΝΙΚΑ, στερεοῖ ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦ δεξιῦ χειροφύλακος τὸ ἀρχικὸν γράμμα τοῦ ὀνό-

ματος τοῦ Διαδόχου Κ, κατεσκευασμένον ἐξ ἀργύρου καὶ κεκοσμημένον μὲ ἀδάμαντας τομῆς rose καὶ τρεῖς θαυμασίους brillants. Οἱ δύο ἐξωτερικοὶ κλάδοι καταλήγουσιν εἰσερχόμενοι εἰς τὸ στόμα δελφίνος, σχηματίζοντος τὴν οὐρὰν τοῦ χειροφύλακος. Ἐπὶ τῆς οὐρᾶς ταύτης διακρίνεται τὸ ἔμβλημα τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἐκ χρυσοῦ συμπαγοῦς. Τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δελφίνος ἀποτελοῦσι πολύτιμοι λίθοι (grenats). Ἡ χειρολαβὴ κατεσκευάσθη ἐξ ἐλέφαντος καὶ φέρει σπειροειδῆ αὐλάκα, ὃν καλύπτει χρυσοῦν σύρμα. Ἡ λαβὴ ἀπολήγει εἰς δικέφαλον ἀέτον ἐξ ἐπιχρῦσου ἀργύρου, ἔχοντος τὰ ῥάμφη καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ λίθων ὁμοίων πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δελφίνος. Τῶν κεφαλῶν τοῦ ἀέτου ἐπικάθηται τὸ ἑλληνικὸν στέμμα ἐκ χρυσοῦ σφυρηλάτου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου σχηματίζεται κατακεκλιμένος σταυρός, ἐξ ἐνὸς σαπφείρου ἐν τῷ μέσῳ καὶ τεσσάρων brillants. Οἱ ὀκτὼ κλάδοι τοῦ στέμματος, ὡς καὶ τὰ ὀκτὼ τρίφυλλα ἄνθη, τὰ εἰς τὴν βᾶσιν εὐρισκόμενα εἶνε ἐστολισμένα, μὲ brillants. Τὸς ἀστερίσκους τοῦ στέμματος μεταξύ τῶν ἀνθῶν τούτων ἀποτελοῦσι σάπφειροι, ὁ κύκλος δ' αὐτοῦ φέρει ἐναλλάξ brillants καὶ σαπφείρους τεθειμένους τοὺς μὲν κάτωθι τῶν ἀστερίσκων, τοὺς δὲ κάτωθι τῶν ἀνθῶν. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στέμματος εἶνε κατεσκευασμένον ἐξ ἐρυθροῦ μίλτου.

Ἡ λεπίς τῆς σπάθης εἶνε δαμασκῆ, εὐθεῖα, μετ' αὐλάκων καὶ σκαλισμάτων ἐκ χυτοῦ χρυσοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς λεπίδος εἶνε κεχαραγμένη ἡ ἐπιγραφή:

Τῆ Α. Β. Υ. Τῷ ΔΙΑΔΟΧῷ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝῷ

ἀπὸ τοῦ ἑτέρου δὲ ἡ ἐπιγραφή:

Τῷ 1887ῳ ΕΤΕΙ ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΠΕΖΙΚΟΥ

Ἡ θήκη εἶνε εὐθεῖα ἐξ ἀργύρου, μετὰ δύο ψελίων, ἐξ ὧν τὸ ἐν φέρει δύο κρίκους ἐξαρτήσεως, ἓνα κινητὸν καὶ ἓνα ἀκίνητον, τὸ δ' ἕτερον ἓνα ἀκίνητον μόνον. Οἱ κρίκοι οὗτοι εἶνε ἐπίχρυστοι.

Τὸ πέδιλον τῆς σπάθης, ῥυθμοῦ ἑλληνικοῦ, εἶνε ἐπίχρυσον, κοσμεῖται δὲ δι' ἀναγεγλυμμένων κλάδων δάφνης καὶ δρυός.

Τὸ βάρος τῆς σπάθης εἶνε 2 χιλ. 087 γραμ., κλείεται δ' αὕτη ἐντὸς θήκης πολυτελοῦς, ἐπευδεδυμένης διὰ βελούδου, ἐφ' ἧς φέρεται γεγραμμένον διὰ χρυσῶν γραμμάτων: « Τῆ Α. Β. Υ. τῷ Διαδόχῳ Κωνσταντῖνῳ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πεζικοῦ ἐν ἔτει 1887ῳ » Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς θήκης βλέπει τις τὰ ἔμβλήματα τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ τὸ μονόγραμμα τοῦ Διαδόχου ἐκ χρυσοῦ.

Ἡ ὅλη ἐργασία τῆς σπάθης ἔγεινε διὰ σμίλης.